

GĚČKO

ŠKOLNÍ OBČASNÍK GYMNÁZIA MIMOŇ

Z obsahu:

Lenka Holajová: Návrat

Tereza Stehlíková: Postprázdninová výprava do Pyrenejí

Tereza Stehlíková: Co by nám měla nabídnout politická strana, abychom jí dali svůj hlas?

Ondřej Spálenský: Má být učitel kamarádem, nebo raději velitelem?

Tomáš Halbych: Jak si vytvořit malou domácí síť

Kamila Tahadlová: Povídka Paměť

Pár slov na úvod

Milí čtenáři,

s novým školním rokem (i když trochu se zpožděním) k Vám přichází nové číslo školního časopisu. Je v novém hávu a přispěli do něj noví pisatelé. Někteří z nich přišli s novými tématy a žánry. Nová je taktéž koncepce časopisu. Géčko nebude dílem stálé redakční rady, nový příspěvek může napsat kdokoli.

Naše škola má nové žáky, kteří si zvykají na nové prostředí. Škola si zase zvyká na nové tváře. Poslední ročníky přestaly být obyčejnými studenty, zvykají si na novou roli – jejich studium se chýlí k závěru a najednou jsou z nich maturanti.

Třeba právě Vy máte nějaké nové nápady, jen jste dosud nenašli odvahu s něčím novým přijít. Věřte, že Vaše nová aktivita bude přijata pozitivně. Těšíme se na všechny novinky.

M. Grigerová

Návrat

Jako by to bylo včera, co jsme přešli do roku 2013. To se stalo 1. ledna. Neočekávaně. K mému překvapení se mi zdálo, že náš svět na tom 1. lednu zůstal hodně dlouho. Není příjemné nosit zimní bundu ještě v červnu. Tedy ne pro mě. Nakonec se oteplilo a přišly (na mě až moc krátké) letní prázdniny. Je sice pravda, že občas přšelo, ale i tak bylo krásně. Pak ale nastal docela velký zlom. 2. září. Studenti (nejen) Gymnázia Mimoň museli (dost neochotně) usednout zpátky do lavic. Kromě neustálé snahy nějak zapnout svůj mozek je potkala i nová příkoří. Třeba to, že musí každé ráno vstávat.

Jsem noční tvor, který vstává brzy ráno velmi nerad. Jenže když ke mně každé ráno vtrhnou teroristé (doufám, že je jasné, že myslím budík), tak je docela těžké vyspat se a nevypadat jako zombie.

Krom toho mně a asi i všem ostatním nezbyvá moc volného času. Škola je horší než vězení. Říká se, že na tohle všechno se dá zvyknout, ale je půlka října a já si ráno stále připadám jako zombie... Říkám si že ten budík mě chce zabít. Můj mozek je stále v režimu stand by (zkrátka vypnutý) a já si připadám hloupější než kdy předtím. Dokonce mě ani nenapadá, o čem bych měla psát. Přepadla mě spisovatelská krize. Jestli si tohle někdo přečte, určitě si bude myslet, že jsem příšerná negativistka. Asi bude mít pravdu. Co se týče školy, tak určitě.

Než skončím, chtěla bych svým skromným slovem přivítat primány, jež provází pan profesor Hollan, a samozřejmě také 1.A, kterou povede pan profesor Rež. Doufám, že se jim na našem malém gymplu líbí a že je to tu bude bavit. Já byla školou nadšená asi do 5. třídy. V té době mě škola nesmírně bavila. Pak jsem prozřela. Dodnes si říkám, že když jsem byla malá, musela jsem se bouchnout velmi silně do hlavy.

Ještě než se ale nováčci stihli vůbec rozkoukat, začala letošní kvarta plánovat svoji Vánoční akademii. Z toho, co jsem pochytila (já vás varovala, můj mozek je neaktivní), jsou letošním tématem TANCE. Zajímalo by mě, v co se to zvrhne. Od nás gympláků přece nemůžete čekat nic normálního.

Ale i přes tohle všechno musíme přežít už jen („pouhých“) 8 měsíců do dalších letních prázdnin. Nezbyvá nám nic jiného, než se modlit za to, abychom se letos moc neztrapnili, aby to s námi profesori vydrželi a abychom to všichni přežili. Přeji nám všem hodně štěstí.

Lenka Holajová

Postprázdninová výprava do Pyrenejí

Pro každého ze studentů by prázdniny měly být ekvivalentem volného času. Rozlišovat však musíme způsob, jakým se svým volným časem nakládáme. Já osobně svůj čas zalepila do šedého kartonu a jako bezbranný smažený hranolek ho denně topila v pivu – prázdniny jsem pohřbila v brigádách.

V září jsem si tuto ztrátu naštěstí vynahradila téměř dvoutýdenním cestováním po Pyrenejích. Nutno podotknout, že ani tentokrát to nebyl zrovna čas relaxace s ledovým pohárem v ruce a sluncem nad hlavou. Šlo totiž o horskou turistiku za často nepříjemných podmínek (např.: déšť, vítr, sníh, hlad, bolavá záda, bolavé nohy, vysílení či zoufalost z věty „Půjdeme ještě sedm hodin,“ vyřčené uprostřed odpoledne). Ti, co absolvovali Zeměpisnou exkurzi do Švýcarska, jistě tuší, jak se člověk v takových situacích cítí. Musím zdůraznit, že jsem za tento zážitek opravdu ráda.

Vyzkoušela jsem a prožila mnoho do té doby neznámého. Kromě poznání zajímavých lidí (nejen z naší domácí cestovatelské sestavy, ale také lidí potkávaných přímo na cestách) jsem zjistila, jak se pohybovat v přírodě, která se nepodobá té, co obklopuje nás, například po strmých kamenných sutích či sněhových pláních. Zeleň se samozřejmě objevuje také často, taková příroda zkrátka stojí za vidění. Měla jsem šanci použít v praxi dva z cizích jazyků, které se učím, vidět na vlastní oči život lidí, kteří se nepohybují v nám známém stresu, ale starají se o své chaty vysoko v horách, kde horkým čajem uspokojují turisty. Dalším přínosem bylo vhodné prostředí k zamyšlení. Člověk se až diví, jaké myšlenky a nápady se v jeho hlavě objevují!

Na co však nesmím zapomenout, to je strava. Té musím vyčlenit zvláštní odstavec. Možná s nadsázkou tvrdím, že se jí týká jeden z nejsilnějších zážitků. Všechny věci, včetně jídla, jsme totiž nosili na zádech, a tak bylo nutné volit potraviny snadno proměnitelné v něco stravitelného. Většinou to byly „čínské polévky“, těstoviny s omáčkou „z pytlíku“, fazole, čočka, vlastně všelijaké konzervy... Výhodou bylo, že člověk tam nahoře potřebuje hodně energie. Jejím zdrojem je naštěstí čokoláda, různé tyčinky, atp. Rozhodně si teď skutečného jídla vážím mnohem víc!

Tomu, kdo by rád vyrazil za hranice České republiky, bych doporučila zažít něco podobného. Něco jako tip na příští prázdniny? Není to sice pro každého, ale to přece není ani polehávání u moře. Zkrátka je to zážitek, který stojí za to vyzkoušet na vlastní kůži.

Tereza Stehlíková, 3.A

Co by nám měla politická strana nabídnout, abychom jí dali svůj hlas?

Na tuto otázku by chtěla znát odpověď většina občanů, aby se každý mohl správně rozhodnout. Ne každý ale přesně ví, co od svého vyvoleného kandidáta očekává. Jsou to převratné změny, drobné detaily, nebo stabilita a zachování stávající situace? Každý máme jiné priority a chceme něco jiného.

V dnešní době je nabídka politických stran opravdu velmi široká a každá strana přichází se svou strategií a volební kampaní. Volební kampaně nás mohou více či méně ovlivnit, záleží to pouze na jednotlivém voliči, jeho informovanosti, názorech, rodinném prostředí a aktuální situaci. Některé strany volí cestu pohanění dosud vládnoucí strany, jiní slibují téměř nesplnitelné. Další navrhuji reálné řešení stávající situace a někteří raději slibují stabilitu beze změn. To, co pokládáme ve volebním programu strany za důležité, je individuální. Každý z nás se ocitá v jiné situaci, ať už s problémy finančními, zdravotními nebo sociálními. Pro nemocného člověka je přednostní to, jak se bude dále vyvíjet zdravotnictví, respektive poplatky za pobyt v nemocnici nebo za léky. Nezaměstnaný člověk, který má problém sehnat práci, se spíše přikloní ke straně, jež slibuje nárůst pracovních příležitostí. Člověk, který má problémy se začleněním do společnosti kvůli handicapu nebo národnosti, si zase bude všimnout, která strana registruje a nějakým způsobem řeší jeho situaci. Každý si žijeme vlastní život, a proto chceme něco jiného. Většina politických stran registruje problémy v zemi a snaží se jim přizpůsobit svůj program a následující činnost.

Snížení DPH, bezplatné zdravotnictví, záruka práce pro absolventy a ženy po mateřské dovolené a další. Toto jsou sliby, na které dnes lidé čekají. Pracovních příležitostí stále ubývá a možnost, že se vše zázrakem obrátí a práce rapidně přibude, není příliš reálná. Na to některé politické strany vsázejí, a navrhuji pro voliče sice lákavá, ale do budoucna ne příliš výhodná řešení. Tito politici hřeší na to, jaká je dnes situace a že mnoho lidí musí řešit existenční problémy.

Jako příklad lákavé nabídky politické strany bych se chtěla zmínit o situaci v Maďarsku. Socialistická strana před volbami v roce 2002 slíbila svým voličům například navýšení platu státních zaměstnanců o polovinu. Strana vyhrála a slib splnila, ale země se zadlužovala čím dál víc. V roce 2004 začal maďarský dluh výrazně narůstat a skončilo to tím, že v roce 2008 už bylo Maďarsko nuceno požádat o pomoc Mezinárodní měnový fond. Tímto bych chtěla ukázat, že ne každý slib, který sice řeší aktuální situaci a vypadá více než lákavě, nemusí v budoucnu skončit všeobecnou spokojeností.

Politici i občané by se měli myslet na to, že nemůžeme kopírovat systémy prosperujících a bohatých států. Naše malá země nemá na to, abychom mohli mít většinu věcí zadarmo, také nemůžeme mít všichni vysoké mzdy. Netěžíme ropu, ani nejsme jedničkou v těžbě jiných nerostných surovin. Nemáme ani nejvhodnější přírodní podmínky na to, abychom mohli vyrábět a exportovat energii z obnovitelných zdrojů ve světovém měřítku. Naše zemědělství ani průmysl nejsou sice nejvyspělejšími ve světě ani v Evropě, ale něco málo vyrábíme a expedujeme. Neměli bychom se srovnávat s těmi nejlepšími, ale podívat se také na druhý konec. Rozhodně na tom ještě nejsme tak špatně jako jiné, málo vyspělé státy. Neválčíme, neřešíme problém hladomoru. Ne každý si žije dobře, ale tak tomu bylo vždy a nadále bude. Měli bychom se snažit, aby bylo více těch, kteří se mají dobře, než těch druhých.

Situace v naší zemi není ideální. Lidé jsou zklamaní a znechucení ze skandálů, ale i z toho, že to prostě nefunguje podle našich představ. To ale není důvod, proč ztratit rozum a věřit planým slibům, které sice znějí hezky, ale jsou v dnešním světě a naší zemi nereálné. Nad tím vším by se měl každý z nás pořádně zamyslet, než ve volební místnosti vpustí onen lísteček se svým hlasem do urny.

Tereza Stehlíková (Ok)

Má být učitel kamarádem, nebo raději velitelem

Moje škola, moje budoucnost!?

Je učitel autoritou? Má být kamarádem, nebo raději velitelem?

Každý učitel je především zcela rozdílný. Praktikuje vlastní přístup ke vzdělávání žáků, má na ně odlišný pohled než ostatní učitelé, má zcela určitě i někde ve svém nitru své favority, s nimiž sdílí jisté sympatie, a mnoho dalších vlastností.

Každý z učitelů není autoritou, respekt a uznání si musí vydobýt u žáků sám. Ať už přístupem velitelským či přístupem kamarádským. Někteří učitelé bohužel neovládají ani jednu z těchto skutečností a to pak vyučovací hodina vypadá jako návštěva zoologické zahrady.

Učitel, který dává přednost přísnému přístupu, není nikdy u žáků příliš oblíbený, zvláště u mladších ročníků, které si neřeknou „*Alespoň nás něco naučí*“. Není to učitel, za kterým by žák o přestávce přišel pro radu do osobního života a také to není učitel, s nímž by se někdy upřímně pobavil.

Největší problém nastává, pokud se začne žákům jevit jako nenáviděný. Na hodiny takového učitele se poté žádný z žáků nechce připravovat a bojkotuje výuku.

Pravým opakem je učitel, jenž se projevuje kamarádstvím, občas až přehnaným. Ten ztrácí v očích žáků autoritu naprosto. Žáci se na jeho hodiny nepřipravují tak, jak by měli, jeho hodiny probíhají za neustálého povídání spolužáků. Lidově řečeno, mají takového učitele „na háku“. Je skvělý pro zábavu a konverzaci o zážitech z prázdnin a víkendu, ale z jeho mnohdy nedostatečné snahy v hodinách si žáci nic neodnesou.

Nejlepším učitelem je ten, který tvoří pevný most mezi přísností a kamarádstvím. Za takovým se nikdo nebojí přijít pro radu, avšak s pokorou a úctou. Žáci se na jeho hodiny připravují, v hodinách jsou slušní, a pokud nastane ta správná chvíle, dobře se pobaví.

Ondřej Spálenský (3. A)

Jak si vytvořit malou domácí síť

V dnešní době, kdy připojením k internetu disponují nejen stolní počítače a notebooky, ale i mobilní telefony, chytré televize, tablety a podobné příslušenství, je potřeba mít doma vytvořenou vlastní síť. Ale jaký typ sítě použít a jak ji zabezpečit, to každý neví. Proto jsem se rozhodl napsat stručného průvodce stavbou průměrné domácí sítě.

V naší demonstrační síti přijímáme internet pomocí ADSL připojení. To je v domácnostech velice časté a pro naši síť optimální. První kabel vede nejprve do malé krabičky, jejíž funkci raději nebudu popisovat, a později do modemu, jehož funkci si později vysvětlíme.

UPOZORŇUJI, ŽE VYUŽÍVÁME PŘIPOJENÍ ADSL, DÁLE JIŽ BUDE VŠE UNIVERZÁLNÍ PRO VŠECHNY TYPY PŘIPOJENÍ K INTERNETU.

V naší síti bude stolní počítač (vedle modemu), notebook (připojen přes wifi) a chytrá televize (také připojená přes wifi). Potřebujeme tedy oba typy připojení (více dále).

Nejprve zapojíme náš stolní počítač. Stačí ho připojit k modemu obyčejným síťovým kabelem. Otevřeme nějaký internetový prohlížeč a do adresy zadáme IP adresu modemu (bývá napsána na zadní straně modemu). Přihlásíme se (login a heslo jsou nejčastěji uvedeny opět na zadní straně modemu nebo v uživatelské příručce). Nyní můžeme nastavit modem. V takto vypadající síti by měl být modem nastaven následovně: DHCP (přidělování IP adres) musí být zapnuté, Firewall také. Nastavení IP adres a masky sítě můžeme přeskočit, protože toto mívá modem už přednastaveno.

1.modem umožňuje WLAN (wireless LAN).

WLAN aktivujeme. Nastavíme frekvenci vysílání. (Pokud máte chytrý telefon nebo tablet s operačním systémem Android, doporučuji si stáhnout program Wifi Analyzer a zjistit, jaká frekvence je zrovna volná). Jinak můžeme nechat automatický výběr frekvenci vysílání. Důležité je vybrat v seznamu zemi Českou republiku. Nastavíme SSID (název) sítě. Ten by neměl prozrazovat, o čí síť se jedná a jaké je k síti heslo. Samozřejmě vybereme nejlepší možné šifrování (nejlépe WPA2) a zadáme heslo. To by samozřejmě nemělo být jednoduché. Nyní je nastavení modemu kompletní.

2.modem nedisponuje WLAN.

K modemu musíme navíc připojit router. Router nejprve připojíme síťovým kabelem k počítači. Přejdeme do jeho nastavení. Nastavíme WLAN. Stejně jako při možnosti 1. Deaktivujeme DHCP a firewall na tomto routeru. Router připojíme k modemu. Nyní se stačí jen připojit.

Použili jsme tedy síť hybridní (připojení jak přes síťový kabel, tak přes wifi). Síť může být klidně pouze pomocí síťových kabelů, nebo jen díky wifi. Je jen na vás, kterou síť si vyberete.

Pokud potřebujeme síťové pokrytí většího prostoru, můžeme využít cca 3 varianty (repeater-rozšiřovač sítě, powerline-vedení sítě pomocí elektrických rozvodů, WDS-propojení routerů. Ale o tom možná někdy jindy.

Tomáš Halbych (Kv)

Paměť

„Lio, vstávej! Snad nechceš přijít pozdě do školy, ne?“ Pomalu jsem otevřela oči. *Kde to jsem? Kdo je Lia? A kdo jsem já?* pomyslela jsem si. Když jsem se posadila na posteli, vedle mě si sedla asi čtyřicetiletá žena. Nikdy dřív jsem ji neviděla, ale ona se ke mně chovala, jako bychom byly příbuzné. „Ustel si, oblékni se a přijď dolů na snídani. Máme lívance,“ usmála se na mě. Když za sebou zavřela dveře od pokoje, vstala jsem a rozhlédla se. Místnost mi byla nějakým způsobem známá, ale nevěděla jsem, kde nebo kdy jsem ji viděla. Ustlala jsem si postel, jak ta žena řekla, a pak jsem začala prohledávat jednotlivé skříňky. Když jsem otevřela dvířka od třetí, našla jsem to, co jsem hledala – šatník. Vzala jsem si růžové tílko, černé legíny a černorůžovou spodničkovou minisukni. Když jsem chtěla odejít z pokoje, všimla jsem si jasně růžové spony na nočním stolku. Vzala jsem ji a sepnula si s ní neposedné prameny vlasů, které mi padaly do obličeje. Vyšla jsem na malou chodbičku a vydala se ke schodům. Nahnula jsem se přes zábradlí a ucítila vůni lívanců. Sešla jsem schody a vstoupila do kuchyně. Byla celkem velká a francouzským oknem prostupovaly dovnitř paprsky ranního slunce. U sporáku stála ta žena, která mě budila, a na talíře stavěla sloupečky z lívanců. Rozhlédla jsem se po místnosti, vlevo jsem spatřila mohutný mahagonový stůl a kolem něj čtyři také mahagonové židle. Na jedné z nich seděl muž a skláněl se nad talířem lívanců s javorovým sirupem. „Ahoj, Lio,“ řekl s plnou pusou a několik drobků vyprskl na stůl. „Kdo je sakra ta Lia?“ Žena i muž se na mě podívali a já si uvědomila, že jsem to řekla nahlas. „Konečně. Zapíráš svoje pravý já. Z tebe bude úžasná rockera!“, ozval se za mnou nadšený dívčí hlas. Otočila jsem se a uviděla asi šestnáctiletou dívku. Byla celá v černém a na ruce měla kožený náramek s ostny. Na krku se jí blýskaly tři řetízky s přívěšky ve tvaru křížů. „Dneska ti půjčím ty svoje kožený boty. Ty s platformou.“ Usmála se a sedla si na židli vedle muže. Také jsem si sedla a okamžitě přede mnou přistál talíř s lívanci.

Po snídani jsem se vydala za dívkou. Zastavily jsme se v malé chodbičce. Ona chvíli šátrala v botníku a pak mi podala černé vysoké boty. Když jsem si je nazula, pomohla mi vstát a vydaly jsme se z domu. Ve dveřích se zastavila a kývla hlavou k batohu u mých nohou. „Ten si nebereš?“ zeptala se. Sehnula jsem se pro něj a vyšla jsem na malý dvorek před domem. „No, asi v nich nebudeš umět chodit, tak tě dneska radši doprovodím,“ řekla dívka a vydala se k silnici. Po cestě mezi námi nepadlo jediné slovo.

Asi po půl hodině chůze a balancování ve vysokých botách jsme došly k veliké šedé hranaté budově. Na ní visela cedule s výrazným černým nápisem ŠKOLA. Před ní stály houfy mladších i starších dětí. „Ahoj Lio!“ zavolal někdo. Několik dětí se otočilo a začalo mě také zdravít. Dívka se ode mě odpojila a já zůstala stát sama. Náhle se ke mně přihnala skupina kluků a holek v mém věku. Houf mě pohltil, takže jsem neviděla a neslyšela nic a nikoho jiného než je. „Lio, tobě to ale sluší. Kde jsi koupila ty boty? „Lio, konečně jsi vysoká jako normální člověk.“ *Proč mě tady všichni znají, ale já je ne? Kdo je Lia? Já? Proč mám pocit, že to tu znám, ale nevím odkud? Co se to děje?* Takové myšlenky mi vířily hlavou. Najednou jsem se neudržela na nohách. Cítila jsem, jak se mi podlamují kolena. Bylo to, jakoby mi někdo podrazil nohy, a já jsem jen vnímala, jak padám na tvrdý asfalt. „Lio? Lio!“ křičela nějaká dívka. Pak jsem cítila tvrdou ránu do hlavy a zatmělo se mi před očima.

„Lio, slyšíš mě?“ Otevřela jsem oči a viděla tu ženu, co byla ráno v domě, a nějakého doktora. „Lio. Díky bohu.“ řekla žena a objala mě. „Kdo... kdo je Lia?“ zeptala jsem se. Žena se ode mě odtáhla a ustaraně se podívala na doktora. „No, má lehký otřes mozku, ale v dnešní době již existují léky, které vracejí paměť,“ řekl spíš pro sebe. „Nebo... jaká je tvoje nejstarší vzpomínka?“ zeptal se mě. „Jak jsem se ráno probudila,“ odpověděla jsem bez váhání. Doktor si zamyšleně mnul bradu a pak ženu odvedl za dveře. Po několika minutách se vrátil, ale sám. Vzal si židli a sedl si vedle mého lůžka. „Už nejspíš vím, proč nikoho nepoznáváš. Vypadá to,

že jsi zažila nebo viděla něco, co ti bylo nepříjemné, naštvalo tě to a chtěla jsi na to zapomenout. A chtěla jsi na to zapomenout tak moc, až tvůj mozek podlehl. Chci tím říct, že tvůj mozek odstranil všechny vzpomínky na danou situaci či osobu. A pokud to byly rozsáhlé vzpomínky, mohlo se stát, že jsi ztratila paměť úplně.“ Doktor se odmlčel. „A dá se s tím něco dělat?“ zeptala jsem se po několika vteřinách ticha. „Jen jestli budeš chtít. Existují dvě možnosti. Zaprvé, můžeš to nechat tak, jak to je, a znovu se seznamovat se všemi lidmi v tvém okolí. Nebo zadruhé, můžeš podstoupit hypnózu, abychom ti navrátili paměť. Pak můžeme zjistit, co se stalo, pomoci ti vyrovnat se s tím. Rozhodnutí je na tobě.“ Chvilí bylo ticho a já se rozhodovala. „Rozhodla jsem se. Beru tu hypnózu,“ oznámila jsem. „Dobře. Zítra tě tam převezeme. Teď ale odpočívej,“ rozloučil se doktor. Jen co za sebou zavřel dveře, cítila jsem, jsem jak mi těžknou víčka. Zavřela jsem oči a okamžitě usnula.

Vzbudil mě zvuk startujícího auta. *Co se děje? Kde to jsem? To mě někam vezou?* pomyslela jsem si rozespale. Otočila jsem hlavou a uviděla doktora z předchozího dne. Okamžitě jsem si vzpomněla na nedávné události. Chvilí jsem se jen tak rozhlížela a pak jsem zase usnula.

Když jsem se vzbudila, sanitáři mě nesli do poměrně malé místnosti bez oken. V rohu seděla starší žena a dokuřovala cigaretu. Sedla si naproti mně a do ruky vzala malý medailonek. Začala s ním kývat před mým obličejem. Nevím, jestli to bylo únavou, nebo to opravdu dokázala, ale usnula jsem.

Znovu jsem všechny poznávala. Kráčela jsem chodbou školy a vychutnávala si, jak mě všichni obdivují. Otevřela jsem vchodové dveře a vykročila do podzimního větru. Chystala jsem se jít domů, ale z nějakého důvodu jsem se vydala opačným směrem. Vešla jsem za roh školy a zažila ten nejhorší moment ve svém životě. Má nejlepší kamarádka se líbala s mým klukem. *Ne! Ne! Ne! To se nemělo stát! Tohle ne! Proč se to stalo mně?! Proč já?! Proč on?! A proč ona?! Ne!* Náhle se ozval zvuk jako tlesknutí a já otevřela oči. Seděla jsem zase v té malé místnosti. *Nikol! Proč to udělala?!* zeptala jsem se sama sebe skoro zoufale. Když jsem se rozhlédla po pokoji, stáli tam lidé, které jsem poznala včera nebo dneska – doktor, sanitáři a hypnotizérka. Doktor mi ukázal fotografii ženy a zeptal se: „Poznáváš ji? Kdo to je?“ Já automaticky jako malé dítě řekla: „To je máma.“ Doktor se usmál. „Hypnóza byla úspěšná.“

Za týden jsem nastoupila zpátky do školy a můj život se vrátil do starých kolejí.

Kamila Tahadlová (K)